

CATALUNYA

ORGAN REGIONAL DE LA CONFEDERACIO NACIONAL DEL TREBALL

ANY I

Barcelona, dissabte, 27 de març del 1937

NUMERO 30

Els partits anomenats de classe ens resulten pràcticament partits de penya

PRENEU EXEMPLE, SINDICATS DE CATALUNYA!

EL SINDICAT D'ESPECTACLES PUBLICS DE BARCELONA CONTRIBUEIX AMB 20.000 PESSETES A LA CONSOLIDACIO DE

LA REVOLUCIO AL CAMP

No hem de parar fins a obtenir tres milions

Segons el "Daily Herald", França aconsellarà a Mussolini una actitud de prudència

Editorial

NO PODEM SACRIFICAR LA REVOLUCIO PER LA UNITAT

Davant del conjunt de problemes que estem vivint d'ençà del 19 de juliol, s'han arribat a formar dues posicions fonamentals: la dels qui creiem que la Revolució és almenys tan important com la guerra, i la dels qui diuen que primer és la guerra que la Revolució.

Aquestes dues posicions fonamentals, que al capdavant responen a dues concepcions radicalment distintes, han estat superades constantment — gairebé anul·lades, foses — per l'esperit de transigència. Els qui entenen que la Revolució és, almenys, tan important com la guerra que estem sostenint i que aquesta guerra cruel resultaria buida de sentit si a la resguarda no s'anava creant una organització que en el seu dia serviria per a administrar la victòria des del punt de vista absolutament revolucionari que portà els treballadors al carrer el dia 19 de juliol, hem anat sacrificant la nostra posició en benefici de la unitat antifeixista.

Ha estat dit centenars de vegades que per a guanyar la guerra que el poble sosté contra el feixisme internacional era necessària la unitat d'acció de tots els qui coincideixen en aquest sol punt: l'antifeixisme. I és molt probable que això sigui exacte i que, sense la coincidència de tots els antifeixistes, resultés molt difícil, per no dir impossible, de guanyar la guerra.

Però la coincidència ha estat trobada fins avui a base de concessions nostres; és a dir, a base de transigir en tantes coses que aviat semblaria, o bé que la Revolució és un mitjà forjat en un despatx per a espai de visionaris, o bé que els qui des del primer moment — i ahans, i sempre — hem mantingut els postulats revolucionaris, érem una minoria sense arrels en el poble.

Hem de tornar a recordar ací que el dia 19 de juliol sorgí espontàniament una consigna única, obsessionant, que abraçà tot el poble i forjà la magnífica victòria que ha servit de base a la lluita posterior. La consigna única fou: C. N. T. - F. A. I. Que és tant com dir: Revolució.

I bé; mentre es va mantenint la unitat antifeixista a base de tantes coses com hem sacrificat, es va estructurant l'organització del poble. Això és evident. I com que el sacrifici que produïx la unitat ve d'una sola banda, l'estructuració es va portant a terme, en bona part, en desacord amb el ritme que les circumstàncies imposen i permeten el manteniment i realització parcial del criteri de partits i organitzacions que s'han sumat a l'antifeixisme sense sentir la Revolució; més aviat repeïnt-la.

Però la guerra dura massa. En aquests moments, examinant el que ha estat fet fins ara, comencem de creure que aquesta guerra s'allargassa tant per culpa dels qui diuen, precisament, que tot ha d'estar supeditat a la guerra.

Es una paradoxa. Ho veiem. I ho és, també, que els qui ens diem revolucionaris ens desentenguem de la Revolució per a donar-ho tot en benefici d'una unitat que a l'hora de la victòria ens hauria de portar als primers graons del nostre ideari. Als primers graons, després de tenir la Revolució a la mà i donar la vida tanta i tanta germans nostres amb els ulls fets en aquest ideari.

Fa dies que ens burxa una pregunta: ¿Per què no fem la unitat a l'inrevés? ¿Per què no han d'ésser els altres els que transigessin i no s'ha de mantenir el front antifeixista a base de l'esperit revolucionari, precisament?

Fins ara la socialització ha resultat sabotjada. Això vol dir que la guerra no es manté sobre la base de la consigna única del 19 de juliol.

I el poble es pronunciarà aleshores clarament, decisivament.

Per què no ens aturem en el camí de les concessions? ¿Per què no anem de dret, sense eufemismes, sense zigzags-zagues, a la socialització?

Es hora de pensar que mantenir el front antifeixista a base de concessions acomodatices que ha estat tolerat fins ara, podria equivaler a escanyar la Revolució.

I el poble lluita per la Revolució, precisament.

La guerra és, al capdavant, una conseqüència de la Revolució.

No podem transigir més. No hem de transigir més.

PER QUE SERA?

Baiona, 27. — Comunicuen de Salamanca que el generalíssim Franco ha visitat minuciosament tot el front rebel de Guadajajara. — Cosmos.

Londres, 27. — El corresponent diplomàtic del "Daily Herald" diu que existien moltes raons per a sospesar que el Govern francès anti-feixista prendria a Mussolini.

D'altra banda el corresponent internacionalista que al "Daily Herald" diu que alguns elements en dels dirigents i d'altres en dels exàrcs d'arribat, concentrats prop de Nàpols, ja semblen preparats per marxar cap a Espanya, en posició en camí. Anglaterra no podria adoptar la implicació de les mesures apropiades. — Cosmos.

En el moment de sortir el nostre periòdic s'està celebrant el Ple de Federacions Locals i Comarcales de Joventuts Llibertàries de Catalunya. Dilluns en donarem una petita ressenya, i si l'espai del periòdic no ens permetes de fer-ho el mateix dilluns, publicarem aquesta ressenya el dimarts proper.

Arriba a València un metge especialista de Buenos Aires, qui ve a incorporar-se a la nostra Sanitat Militar.

València, 27. — E doctor Gregori Bormann, professor de la Facultat de Medicina de Buenos Aires i diputat socialista, que ha arribat per tal de col·laborar amb la Sanitat Militar de l'exèrcit lletal, en la seva especialitat, de neuro-psiquiatria, i delegat i Comissió d'Ajut al poble espanyol, ha visitat avui la Federació Socialista Valenciana i té el plaer d'entrevistar-se en un acte que es celebrà molt aviat. — Fets.

Intent de bombardeig aeri de Sagunt.

València, 27. — Aquest matí, a les quatre de vesprada, fou la seva agència un avió faucó sobre Sagunt, i llança diverses bombes adreçades als canons cap darrere. — Fets.

Sembla que aviat es signi un acord entre Anglaterra, França i Bèlgica.

Londres, 27. — Els periòdics d'aquest matí pronostiquen que després de les festes Pascales, podrà signar-se l'acord anglo-francobèlgic, que servirà per acabar per complet les relacions entre Bèlgica, França i Anglaterra. — Cosmos.

Un avió alemany caigut als nostres rengles és metrallat pels seus propis companys.

Madrid, 27. — En les seves declaracions d'ahir als periòdics, el general Mijaia confirmà que havia estat metrallat pels seus propis companys un avió alemany, que fou abatut per les forces franceses. Des d'ahir, ho feren perquè el pilot no pogués declarar un error fet personal. — Fets.

Ales negres sobre terra catalana

ELS CACES DE LA NOSTRA AVIACIO HAN IMPEDIT QUE TRÉS TRIMOTORS FACCIOSOS OPERESSIN EN TERRES GIRONINES

A un quart de vuit d'aquest matí, tres trimotors facciosos han volat sobre Girona, dirigint-se a un camp d'atracat de les comarques gironines amb el propòsit de bombardejar-lo.

Es avien faerissos no han aconseguit el que es proposaven, car en aquells moments els caces de la nostra aviació efectuaven vol de reconeixement i observació dels volants del camp.

en observar la presència de l'aviació facciosa l'han perseguida, fins que després de la seva persegució.

Així l'evolució d'atracat de la crisi que portaven, els avions facciosos han deixat sobre el camp prop del camp i altres, però més han caigut en terreny desolat.

No s'han de lamentar desgràcies personals.

Crisi total a la Generalitat

El President Companys diu que avui es reunirà amb els representants de la U. G. T. i que demà ho farà amb els de la C. N. T.

Han estat iniciades les consultes. - El President facilita una extensa nota sobre el plantejament de la crisi

El Consell de la Generalitat s'ha declarat en crisi. Aquesta, segurament no serà la darrera, si els qui tenen el deure de donar una única al Consell de la Generalitat, continuen creient que ha d'actuar com un Govern normal. Es debaten que es formi un nou Consell, al qual no té un concepte més alt de la missió que s'han imposat els homes de la Revolució. Les crisis seguiran plantejant-se, si l'estructuració, l'esperit i l'orientació del Consell no responen a la concepció que té el poble del moviment revolucionari. No hem d'oblidar que l'antifeixisme, a Catalunya, ha tingut un ferment revolucionari feturós de vèncer els enemics de la llibertat.

En aquests moments cal actuar amb un esperit francament revolucionari, i deixar de banda els legallismes que dificulten la tasca dels homes de la Revolució. Esperem que el nou Consell respondrà a les exigències del moment.

ES PLANTEJA LA CRISI TOTAL

La crisi total que va plantejar ahir el Govern de Catalunya, ja havia estat prevista.

A les sis de la tarda se reuní el Consell al saló d'actes del Palau de la Generalitat. Hi assistiren tots els consellers, i es va presidir l'U. G. T. Companyia. El Consell es va donar per acabat a dos quarts de nou del vespre.

El conseller de Cultura, Sbert, es limità a dir als periodistes que s'havien aprovat vint decretos de tràmit.

Un cop acabat el Consell, van celebrar una conferència el President Companys i el conseller primer, Josep M. Terradellas. Després, el President es traslladà a la Residència, on va rebre els informadors.

—No hi ha més notícies a dir — digué — així que en la reunió del Consell ha quedat plantejada la crisi.

Aquesta és molt semblant als motius que van determinar la crisi anterior, i són perfectament coneguts les diferents opinions expressades en aquella ocasió. Digué també que la solució de la crisi seria lenta, perquè vol permetre totes les garanties necessàries i lligar ben bé tots els caps.

No penso tenir formal al nou Govern ni demà ni demà passat. El President no va fer cap més manifestació.

NOVES MANIFESTACIONS DEL PRESIDENT

Aquest matí, el President ha dit als periodistes que havien estat iniciades les consultes. He eridat —ha dit— el Dr. Serra Houbert, i el president de la Unió de Industrials de Catalunya.

Aquesta tarda en reunir amb els representants de la U. G. T. i ho

NO ES POT TOLERAR L'AUGMENT DE PREUS

S'ha d'acabar aquest augment abusiu de preus. No pot continuar per més temps. Ho hem realitzat diferents vegades i no pararem d'insistir-hi, fins que s'hi haurà posat remei.

No podem per ganes de parlar, ni per armar bromes. Parlem de fets autèntics. Avui mateix, sense anar més lluny, ens han fet veure un cas de desvergonçament que arriba al summum del hedonisme. Una pobeta dona, que viu del treball ens ha mostrat una pastilla de sabó que almenys fa un any que era fabricada i arrossegada als prestatges d'una botiga. Doncs bé, d'aquella pastilla s'ha pagat no menys que una peseta amb trenta-cinc cèntims. Al botiguer, no li devia pas costar més de quaranta cèntims; però, aprofitant-se de la Revolució, l'home no ha tingut cap escrúpul de fer un guany de noranta-cinc cèntims amb una senzilla pastilla de sabó. I com aquest fet, podríem citar-ne molts.

En aquest món tot és possible, si es vol fer. Posem o fem posar a la pràctica, tot seguit, el procediment que és norma, en aquesta qüestió, de la C. N. T. Homes lliures en Municipis lliures. D'aquesta manera, deixant que el moviment del poble estigui a mans dels Municipis, suprimirem tota aquesta colla de gent, que es llença de comerçants i que, pel sol fet de manar que es porti una mercaderia d'un lloc a un altre, o bé de posar una signatura en un paper, aquesta mercaderia, per obra i gràcia d'aquest procediment, augmenta o es ven augmentada en un exorbitant tant per cent. I com que el botiguer no vol deixar passar de llarg el seu agut, a cada tant per cent d'augment dels altres, ell s'afegirà el seu, i a fi de comptes, naturalment, el consumidor és el que ho paga tot.

Ja fa uns quatre o cinc mesos que s'estan forçant nous rics a casa nostra, i això no pot ésser. Si els explotadors d'abans eren incompatibles amb la Revolució i hem fet els possibles per a fer-los desaparèixer, els d'ara encara són pitjors i farem els impossibles perquè no se'n facin de nous.

El poble, el nostre poble, té molta paciència. Manta vegada ho ha demostrat, però, com que no és més, ve un dia que se li acaba. I la paciència d'anar pagant preus exorbitants, que no tenen raó d'ésser, ha arribat ja al final del seu camí.

Els treballadors volem viure! No demanem que es rebin els articles de luxe ni les diversions. Demanem que els preus de les subsistències siguin preus de guerra, tal com ho exigeixen les presents circumstàncies, i no són ni seran mai preus de guerra els que fins avui estem pagant.

Per les nostres dones, pels nostres fills, per la Revolució, per la guerra, demanem que siguin immediatament rebuixats els preus dels articles de més necessitat, perquè així no podem viure.

I el poble, que ha fet i fa la guerra i la Revolució, no pot demanar més que allò que és just; que el deixin viure!

està per a demà els representants de la C. N. T.

Una periodista li ha preguntat si aquest matí havia rebut alguna visita, i el President ha contestat que cap de les visites que ha rebut no estava relacionada amb la tramitació de la crisi.

El President Companys ha acabat dient que facilitaria una extensa nota a la Premsa sobre el plantejament de la crisi total.

UNA NOTA DEL PRESIDENT COMPANYS

Ha estat facilitada la nota que donem íntegra a continuació, a desgrat de la seva molta extensió.

«Els transcorregut vint mesos d'èxit de la autogovern de la crisi militar al servei del boisme internacional i de les altres causes privilegiades que havien dirigit, corrompud i denaturat la legitima tradició dels pobles lliures. Les masses populars i forces locals varen sostenir i viure la revolució dels qui avui es sostenen únicament per l'ajut que els preuen els països estrangers que han envaït el territori d'Espanya.»

La revolució va produir, com a les justícies d'un llarg procés polític, una intensa commoció de vindicta popular amb la desin d'assegurar que no pogués primer un pasat fàcil i amb el nostre altre ambaixador i l'ha d'assegurar, assegurar i establir els fonaments de garantia de conquestes econòmiques que portar-

en la República als primers rengles del progrés i de les llibertats humanes.

La protesta del poble, que esclatà en un moment neuràlgic de la seva història, ha estat molt intensa, i el seu desenvolupament no pot limitar-se dels tractaments i de les experiències que acompanyen tota profunda i fructuosa commoció. Amb l'assassinat directe dels organitzadors sindicals i dels partits polítics antifeixistes, en un acord transaccional de responsabilitat i de deures, hem reclat al procés revolucionari i les necessitats i imperatives de la guerra, objectiva i sense, perquè de la victòria depenen tots els altres postulats. I entre altres i encerta, s'ha produït, pel concurs de tots, una tasca que, a desgrat de les diferències ramades en uns moments tan complexos i turbulents, està a la vista que no ha deixat de millorar i enfortir els recursos socials en tots els aspectes del nou ordre, de la nova economia i de l'eficiència dels nous instruments de combat.

Però el ritme dels esforços ha d'accelerarse, puix que la guerra es portarà per l'ajut estranger i cal evitar que els nous problemes s'acumulin sobre els anteriors. Es necessiten revolucions, medietats i opies, però ràpides, sota la direcció única i superior d'un govern revolucionari, que veturi la seva autoritat de la base popular i democràtica.

(Segueix a la pàgina 2)

